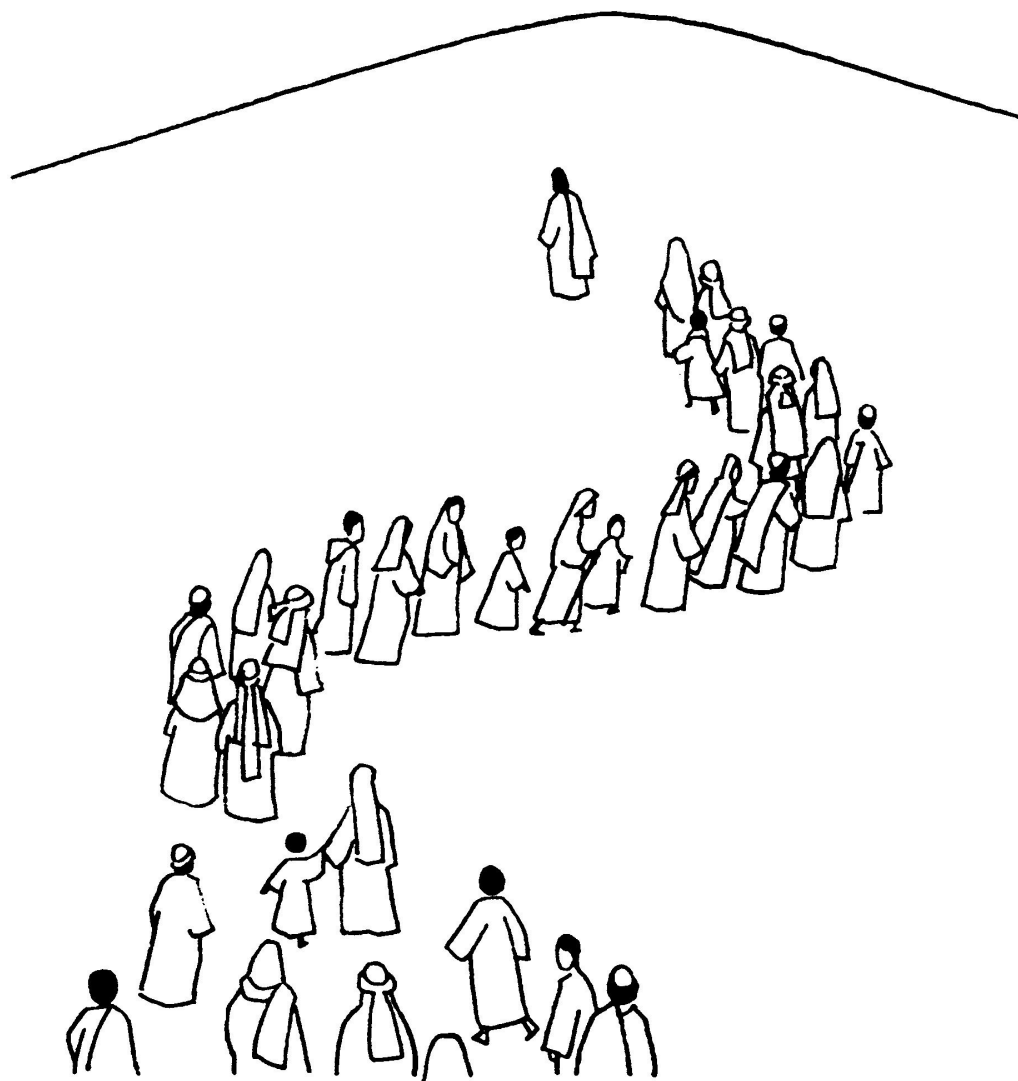

Op weg met Jezus

eerste communieproject

H. Theobaldusparochie, Overloon

Hoofdstuk 7

Delen maakt blij

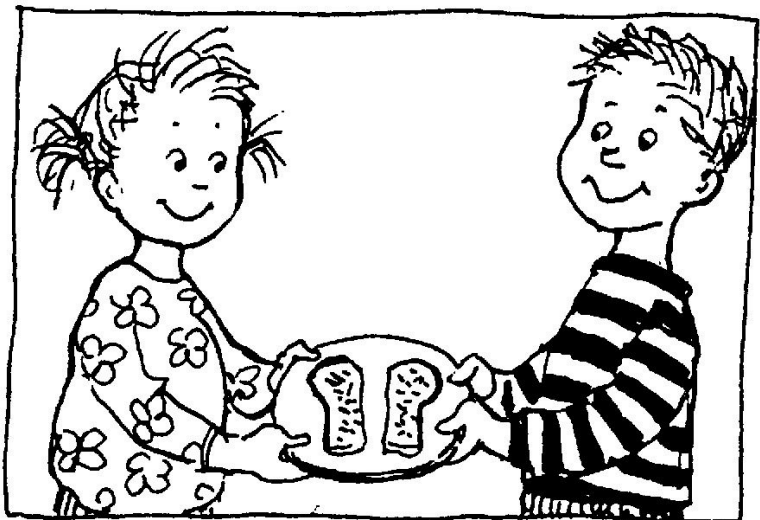
Als je niet wilt delen krijg je ruzie. Daarom is er ook zoveel ruzie in de wereld omdat veel mensen nog niet geleerd hebben alles eerlijk te delen.

Delen klinkt heel gemakkelijk maar is wel vaak heel erg moeilijk.

Als je delen kunt dan maak je geen ruzie, dan ben je samen blij met wat je hebt.

Jezus wil ons leren dat het koninkrijk van God komt als de mensen leren delen met elkaar.

Het komt maar we moeten er wel zelf aan werken.

Delen kun je op een heleboel manieren. Je kunt snoepgoed delen, eten en drinken. Samen spelen met je speelgoed is ook een vorm van delen. Tijd maken om een vriendje of vriendinnetje te troosten is ook een manier van delen.

Geen feest zonder delen

De vrienden van Jezus waren overal naartoe geweest.
Ze hadden overal verteld over het koninkrijk van God.
Toen ze terugkwamen, wilden ze Jezus graag vertellen
wat ze hadden meegemaakt.

Maar er kwamen allemaal mensen met hen mee,
die wilden allemaal Jezus zelf ontmoeten.
Het waren er wel duizend.

Toen is Jezus maar met al die mensen gaan praten.
Hij zei: 'In het koninkrijk van God moeten de rijke mensen delen
met de arme mensen,
en wie zich gelukkig voelt moet verdrietige mensen gaan troosten.'

Zo praatte Jezus.

En de mensen gingen ook een beetje dromen van een nieuwe tijd,
waar alle mensen vrienden van elkaar zouden zijn
waar ze altijd elkaar zouden helpen als anderen het moeilijk hadden.
Ze vonden het fijn om naar Jezus te luisteren.

Toen ging Johannes naar Jezus toe en zei tegen hem:

“En nu moeten ze maar eens naar huis.

Ze kunnen hier toch niet zomaar buiten blijven slapen.

We zitten hier zover van alle dorpen, ze zullen toch moeten eten?

Wat zullen ze wel zeggen als we niet voor ze kunnen zorgen?.'

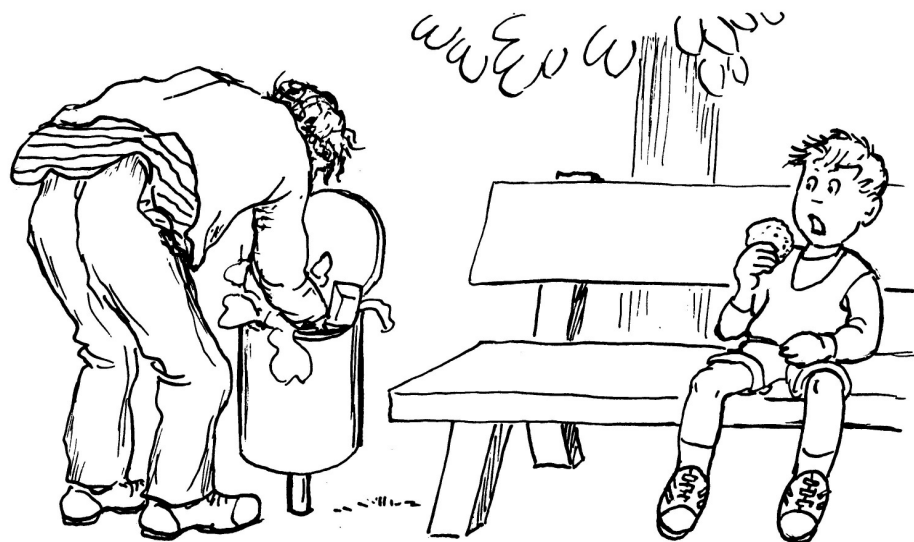
Wat hebben we eigenlijk bij ons', zei Jezus.
'Nou', zei Matteüs, 'hier is een meisje met vijf broden en twee vissen.
Maar dat is veel en veel te weinig voor al die mensen.'
Toen zei Jezus tegen iedereen: 'Mensen, luister eens.
We zitten nou zo bij elkaar en dat vinden we heel plezierig.
We hebben niet eens gemerkt dat het al avond gaat worden.
En we hebben maar weinig eten voor jullie bij ons.
Maar ik zou zo graag met jullie allemaal nog langer willen blijven.
We delen nu maar uit wat we bij ons hebben, het is maar een klein beetje
maar misschien hebben jullie ook nog wat eten bij je.
Hij bad, zoals altijd bij het eten: 'God onze Vader,
laat Uw Koninkrijk komen, laat gebeuren wat U wil,
geef ons elke dag ons brood. Amen.'

Toen gingen Jezus' vrienden uitdelen wat er was.
Iedereen deelde wat hij bij zich had en
er was genoeg te eten voor iedereen.
Ze hielden zelfs nog over.
Johannes stond heel verbaasd te kijken
'Hoe kan dat nou? Eerst is er te weinig en dan toch weer niet.'
Ja, zei Jezus, in het koninkrijk van God is er altijd genoeg
omdat alle mensen dan alles eerlijk met elkaar delen.

Delen betekent dat je zelf met minder moet doen

Stan is met pappa in de stad. Hij heeft nieuwe schoenen gekregen. Echte sportschoenen. Hij mocht ze meteen aan. En nu probeert hij elke keer hoe hard hij ermee kan rennen. Hij wordt er moe van. "Ik wil uitrusten," zegt hij. "En ik heb honger:" "We kunnen nu niet uitrusten," zegt pappa. "We moeten nog meer boodschappen doen. Maar je mag wel een broodje." Bij de bakker mag Stan zelf een broodje uitkiezen. Hij neemt een hard wit bolletje met maanzaadjes er op. "Inpakken?" vraagt de winkeljuffrouw. "Nee," zegt Stan, "want dan pak ik het toch meteen weer uit." Met het broodje tegen zijn neus loopt Stan de winkel uit. "Eet je het broodje niet op?" vraagt pappa. Stan schudt zijn hoofd. "Straks," zegt hij. "Ik wil er eerst nog even aan ruiken en naar kijken." Ze lopen over het marktplein. Langs de kant staan bankjes. "Daar kunnen we uitrusten," zegt Stan. "Ga jij maar zitten," zegt pappa. "Ik ga even die winkel in en dan kom ik je zo weer halen."

Stan gaat op het bankje zitten. Hij wil net een hap van zijn broodje nemen, als er een man voorbij komt. De man blijft staan bij de vuilnisbak die naast het bankje staat. Hij kijkt er in. Hij haalt er een stuk brood uit en steekt het in zijn mond. "Niet doen!" roept Stan. "Dat is vies!" De man kijkt Stan even aan en glimlacht tegen hem. Hij eet gewoon door: Als het brood op is kijkt hij weer in de vuilnisbak. Hij haalt een bakje tevoorschijn waar nog een paar frietjes in zitten.

Stan springt van de bank. Hij gaat vlak voor de man staan en zegt:
"Dat moet je niet doen. Dat is vies. Daar kun je ziek van worden."
De man kijkt Stan verbaasd aan. Hij zegt niks.
Hij eet een frietje en veegt zijn mond af met zijn mouw.
Hij ziet er een beetje slordig uit. En ook mager:
"Heb je honger?" vraagt Stan. "Wil je mijn broodje?"
Hij houdt de man zijn broodje voor:
De man schudt zijn hoofd en wil nog een frietje nemen.
Maar Stan houdt het broodje nog dicht onder zijn neus.
Nu pakt de man het aan. Hij opent zijn mond en kijkt vragend naar Stan.
"Eet maar op," zegt Stan. "Ik heb toch niet zo erg veel honger:"
De man gooit het bijna lege bakje in de vuilnisbak
en neemt een hap van het broodje. Hij lacht naar Stan.
Hij eet het broodje helemaal op.
Dan loopt hij door en gaat een eindje verderop op een bankje zitten.

"Zo", zegt pappa als hij terugkomt. "Heb je je broodje op?"
Stan wijst naar de man op het bankje.
"Ik heb het aan hem gegeven," zegt hij.
"Hij had erge honger. Hij at uit de vuilnisbak. "
"O," zegt pappa. "Dat is lief van je. Heeft hij het opgegeten?"
"Helemaal," zegt Stan, "maar hij zei niet eens dank je wel.
Hij zei helemaal niets. Hij lachte alleen raar:"
"Misschien komt hij uit een ander land," zegt pappa,
"en kan hij geen Nederlands spreken."
"Hij is vast heel arm," zegt Stan. "Anders eet je toch niet uit de vuilnisbak.
Dan koop je gewoon brood bij de bakker:"
Pappa knikt. "Hij heeft geen werk, geen geld en geen huis."
"Hoe weet je dat?" vraagt Stan. "Dat denk ik, " zegt pappa.
"Waarom is hij dan niet in zijn eigen land gebleven?"
"Daar had hij waarschijnlijk nog minder te eten dan hier," zegt pappa.
"Kom, we gaan verder:"

Ze lopen langs het bankje
waar de man zit.
"Goodbye," zegt Stan.
"Goodbye," zegt de man
en hij zwaait Stan na.
"Hoe kom je daar nou bij?"
zegt pappa verbaasd.
"Van Joris geleerd,"
zegt Stan trots.

Tien kinderen

Tien kinderen zagen fietsen staan en schopten er zomaar tegen.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog negen.

Negen kinderen hebben met elkaar een gemene streek bedacht.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog acht.

Acht kinderen hebben een kleine meid zomaar een klap gegeven.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog zeven.

Zeven kinderen vernielden samen een mooi klein vogelnest.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog zes.

Zes kinderen vochten met elkaar met schelden en gekijf.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog vijf.

Vijf kinderen plaagden een kleine poes, een mager, zielig dier.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog vier.

Vier kinderen lachten een ander uit, gewoon uit jaloezie.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog drie.

Drie kinderen rukten de knoppen af van buurmans orchidee.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen waren er nog twee.

Twee kinderen gooiden ruiten in met een dikke zware steen.
Eén zei: Ik doe niet meer mee. Toen was er nog maar één.

Eén kind, dat kwaad was weggegaan, vroeg: sluiten we weer vree?
Ze gaven elkaar gauw een hand. Toen waren er weer twee.

Twee kinderen hielpen een jongetje met een bezerde knie.
Ze droegen hem vlug naar zijn huis. Toen waren er weer drie.

Drie kinderen speelden met elkaar, ze hadden veel plezier:
Ze riepen: Kom er ook maar bij! Toen waren er weer vier:

Vier kinderen zorgden voor een hond die kreupel was en stijf.
Zijn baasje werd hun beste vriend. Toen waren er weer vijf.

Vijf kinderen maakten het speelveld schoon. Ze deden erg hun best.
Een meisje kwam ook helpen. Toen waren er weer zes.

Zes kinderen zijn om de beurt bij een zieke vriend gebleven.
Die deed voortaan ook met hen mee. Toen waren er weer zeven.

Zeven kinderen hebben wel een uur op een vriendin gewacht.
En toen ze eindelijk komen kon, toen waren er weer acht.

Acht kinderen hadden een klasgenoot die bang was en verlegen.
Ze zeiden: Kom, jij hoort er bij. Toen waren er weer negen.

Die negen kinderen werden door Jezus toen gezien.
Hij zei: Ik doe met jullie mee! Toen waren er weer tien.

Wat kun je van dit verhaaltje over tien kinderen leren?

Denk er eens goed over na.

Kijk naar het plaatje: zie je de stukken brood?

En zie je al die mensen? Is er genoeg brood voor iedereen?

Teken met een potlood een weggetje van elk stukje brood naar elk van de mensen. Over die weggetjes kun je het brood naar hen toebrengen.

Kan iedereen een stuk brood krijgen?

Wat kun je doen met het brood dat over is?

